

har maaskee brugt dette Exempel før, men jeg troer, det er betegnende — og hører Næret efter, skal der jo af Godseieren tilbagebetales $\frac{29}{100}$ af disse 1,000 Rd. Dersom nu Fæsteren efterlader sig 4 eller 5 Børn, vil jo den Søn, som han har ønsket at skulle faae Gaarden, kun have $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{5}$ af den Sum, der skal tilbagebetales, og som jo vil beløbe sig til mellem 960 og 970 Rd. Godseieren vil da have en meget betydelig Udbetaling at præstere til Børnene, og han vil da let kunne føle sig stærkt opfordret til ved at fæste Gaarden bort til en Fremmed at søge Erstatning for det Beløb, han saaledes vil komme til at udbetale Børnene. Dersom Fæsteren kun efterlader sig eet Barn, vil Forholdet være ganske det samme, enten Tilbagebetalingen finder Sted eller ikke, da det kun bliver en Liquidation; men er der flere Børn og Familier ikke kan arrangere sig saaledes, at det, de andre Børn skulde have, gaaer over paa den Søn, der er udseet til at faae Gaarden, vil der jo skee Udbetaling til hvert enkelt Barn, og da indtræder denne Opfordring for Godseieren til at sige: „Nu har jeg virkelig gjort, hvad der paahviler mig ligeoverfor Fæstefamilien, og nu anseer jeg mig berettiget til at bortfæste Gaarden til den Høistbydende.“ Bliver Forholdet derimod saaledes, at Godseieren kun skal betale de 960 Rd., dersom ingen af Børnene faaer Gaarden, men bliver fri for denne Udbetaling, dersom en af dem faaer den, da vil det jo støtte hans Dnske — og dette Dnske er jo almindeligt hos Godseieren. — om, at et af Børnene skal have Gaarden. Jeg troer ikke, at det vil være mig muligt at udtrykke mig tydeligere. Det af mig stillede Forslag vil altsaa efter min Mening være en Støtte for den Sædvane, at et af Børnene faaer Gaarden efter Foreldrene, og dette har for mig større Betydning end de Skillingen, der kunne tilfalde de andre Medlemmer af Familien.

Ordføreren: Jeg behøver vist ikke at tilføje, at naar man lader dette staae ogsaa som en Opfordring til kun at fæste bort til en af Fæstefamilien, betager man Loven en heel Deel af den Virkning, der ved den tilfuges.

Carlson: Jeg mener dog, at i de allerfleste Tilfælde maa den testamentariske Dispositionskret, man er i Besiddelse af, kunne bruges til Fordeel for det Barn, han muligviis kunde tænke paa kunde faae Gaarden.

Da ellers Ingen ønskede at yttre sig, gif man over til Afstemning, hvorved

Forslag af Udvalget ad § 3:

De tre første Linier udgaae.

§ 4de Linie: „Fæsteren“ forandres til „Gaardfæsteren“.

ansaaes begge vedtagne uden Afstemning som Redactioner.

1) Underendringsforslag af Indenrigsministeren til Udvalgets Endringsforslag til Udkastets § 3:

§ 6te Linie: efter den af Udvalgets Majoritet foreslaaede nye Pasfus: „saafremt . . . Personer“ tilføjes: „eller bortfæster den til en af disse.“

forkastedes med 27 Stemmer imod 6.

2) Forslag af Udvalgets Fleertal (Faurshou, Larsen, Lehmann og Milling):

at i 6te Linie efter „Godseieren“ indskydes: „saafremt han ikke afhænder Gaarden paa den i § 2 nævnte Maade og til en af de der ommeldte Personer.“

vedtoges med 29 Stemmer imod 10.

Derefter fattes Lovudkastets § 5 med de dertil stillede Endringsforslag under Forhandling.

Ordføreren: Det første Endringsforslag, at „Lov“ forandres til „Paragraf“, er en Redaction. Det andet er derimod en lille Realitetsforandring. Naar der nemlig i § 5 staaer, at i Mangel af mindelig Overenskomst bliver Erstatningens Størrelse at fastsætte af to Boldgiftsmænd, har man meent, at Følgen deraf kunde blive, at naar ikke Spørgsmaalet om Erstatningspligten tillige tilføiedes, vilde dette kunne blive henviist til sædvanlig Rettergang, hvilket med Hensyn til den Gjenstand, hvorom her er Tale, kun vilde være lidet ønske-